

Hoa vàng mấy độ

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Bắt ép người khác luôn đạt kỳ vọng của mình chính là áp đặt cái tôi của mình lên người khác. Khi cái tôi của mình đã vượt quá giới hạn chịu đựng của đối phương thì sự tan vỡ là không tránh khỏi. Chúng ta có quyền khuyên răn nhưng không có quyền ra lệnh, đặc biệt là với những người mình yêu thương.

Tôi đọc những dòng này lần đầu tiên trong chữ ký của một người trên mạng. Lúc đó, tôi không biết rằng người kia sẽ trở nên quan trọng trong cuộc sống của mình. Hoàng Hoa Vĩnh Thụy. Mỗi lần nhắc đến tên người, tôi có cảm giác đang lạc vào rừng mai vàng tỏa ngát hương thơm và trước mắt hiện ra hình ảnh một cô gái với mái tóc dài buông xõa nhẹ bay, nụ cười dịu dàng trong sáng như nắng mai ấm áp giữa mùa xuân.

Tôi và Thụy biết nhau bởi mấy bài viết ngẫu hứng của cô trên một diễn đàn, chúng sâu sắc và tinh tế, đặc biệt về âm nhạc và văn chương. Tôi đã bị cô thu hút bởi những phân tích về thuyết hiện sinh và triết lý Phật giáo trong nhạc Trịnh. Lúc đó, tôi đang làm tiểu luận kết thúc môn liên quan vấn đề này. Thụy là một du học sinh chuyên ngành an ninh thông tin mạng. Sự khác biệt là một điều may mắn, vì nhờ Thụy, tôi đã học được nhiều thứ mới mẻ trong đời thường dường như xa lạ, và quan trọng nhất là tha thứ và khoan dung, không chỉ cho người khác mà còn cho chính mình.

Sự phản bội trong cuộc sống mà ta nhận lãnh cho dù đến từ ai đều đau đớn như nhau, càng tin tưởng thì vết thương càng sâu đậm. Nhưng chúng ta không nhận ra rằng chôn chặt hận thù và bi thương chỉ làm ta trở nên giống họ. Nếu không muốn đáp trả sao không buông bỏ cho tâm hồn thanh thản bình yên. Không phải xóa sạch, không phải quên hết mà hãy xem đó như một giấc mơ, một chuyện chưa từng tồn tại trong đời thật, hoặc chỉ như xem một bộ phim mà ta đóng vai nhân vật chính. Những điều không quan trọng sao phải để tâm đặt nặng, hãy trả mọi thứ về vị trí ban đầu, vị trí xứng đáng mà chúng nên nhận lấy.

Đoạn văn đó mở đầu cho tiểu luận về an lạc mà Thụy viết tặng tôi sau khi

nghe tâm sự. Tôi không biết từ lúc nào mình đã mở lòng với một người chưa từng gặp mặt. Tôi không phải kiểu con gái hòa đồng đáng yêu hay quyến rũ. Tôi chỉ là con mọt sách lạnh lùng trầm lặng đến quái dị. Mấy bạn nữ trong lớp bàn tán sau lưng rằng tôi kiêu kỳ ngạo mạn vì không chuyện trò cùng họ, nhưng tôi biết hành xử sao đây khi không hứng thú những thứ họ làm, không thể hiểu những gì họ nói. Tôi đã cố gắng thay đổi bản thân, cố gắng sống như một đứa con gái bình thường, nhưng cuối cùng chỉ nhận lấy thất bại cùng thương hại. Thậm chí là một sự phản bội từ người tôi nghĩ mình thân thiết, một sự ăn cắp ý tưởng trơ trẽn và nhục nhã.

Là tôi quá ngu ngốc hay họ quá thông minh, là tôi không có mắt nhìn người hay lòng dạ kẻ kia vốn xấu xa tăm tối? Tôi đã làm sai chuyện gì mà phải gánh chịu sự trừng phạt đó? Chẳng lẽ chỉ vì tôi quá khác biệt? Những câu hỏi này luôn dẫn dắt tôi nhưng giờ thì không còn nữa. Vì Thụy đã cho tôi câu trả lời, tuy không trực tiếp nhưng giải quyết hết muộn phiền mệt mỏi. Một lần nữa, tôi nghĩ mình có thể tin vào tình bạn của người con gái ở phương trời xa xôi, dù chỉ là trong thế giới ảo. Cô gái đó cũng giống như tên mình, là một đóa mai vàng rực rỡ giữa mùa xuân, vĩnh viễn mang đến may mắn và niềm lành.

Chúng tôi trò chuyện rất nhiều, về mọi thứ. Đầu tiên, chỉ là chuyện sách vở, học hành, phim ảnh, âm nhạc và những điều cả hai cùng yêu thích. Sau đó, những câu chuyện đời thường hơn, thậm chí sáng nay ăn gì, tối mấy giờ ngủ hay uống viên thuốc cảm, mua một chậu hoa cũng kể nhau nghe. Tôi từng nghĩ mình chẳng bao giờ tìm được một người bạn như vậy để chia sẻ ưu phiền khi tôi là chính tôi, trung thực với cảm xúc bản thân, không giả dối, không gượng gạo mang lên mình chiếc vỏ bọc ngoan hiền vui vẻ. Cuộc sống này có những điều kỳ diệu và mỗi người sẽ không mãi cô đơn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Thụy sắp trở về. Tôi từng hứa sẽ đón cô ở sân bay nhưng mọi thứ không như dự định. Thụy về, vội vã và đột ngột. Tôi chỉ nhận được một tin nhắn ngắn ngủi báo ngày giờ, không có mã chuyển bay và cách nhận dạng, cũng không thể liên lạc lại sau đó. Thụy chưa từng cho tôi biết mặt, cũng chưa từng trò chuyện trực tiếp, cách trao đổi luôn là những dòng chữ đơn điệu khô khan. Tôi từng hỏi Thụy vì sao, cô chỉ nói là chưa đến lúc, cái gì cũng cần một chữ duyên, rồi để biểu tượng mặt cười và lảng sang chuyện khác. Nhưng ngày đó, tôi vẫn quyết định ra sân bay.

Chiều hôm ấy trời mưa rả rích, mưa tháng bảy của vợ chồng Ngâu. Lúc cầm bảng tên ngơ ngác đứng giữa biển người, tôi cũng không hy vọng quá nhiều, nhưng tôi vẫn muốn chờ đợi, muốn cá cược với sự may mắn một lần dù quá khứ tôi vẫn luôn thua cuộc. Chuyển bay đáp trễ gần một tiếng, tôi nhìn từng hành khách bước qua cho đến khi không còn ai nữa. Tôi sẽ không gặp được Thụy. Tôi hiểu rõ nhưng vẫn nấn ná lại sân bay cho đến khi nhận được tin nhắn.

Thụy báo tin cô đã về đến nhà, rồi hỏi tôi có ra đón không.

Tôi đã trả lời không. Tôi không biết chính xác mình suy nghĩ gì, là xấu hổ vì hành động điên cuồng, hay sợ Thụy cảm thấy có lỗi khi để tôi hoài công chờ đợi. Nhưng cho dù là cảm giác gì, tôi cũng không hối hận cả hai việc mình làm, ra sân bay và giữ bí mật về kỷ niệm khờ dại đó.

Nhân là ngã ái. Duyên là ngoại cảnh. Ngàn vạn sự việc trên đời đủ nhân duyên tất tạo thành nghiệp quả. Tình yêu cũng là một loại nghiệp quả chốn hồng trần. Không mê đắm, cũng không lụy chấp, chỉ mong có thể bên cạnh nhau cho đến khi nhân tan, duyên tận, cùng nắm tay nhau đi hết cuộc đời, trải qua hạnh phúc một kiếp phù sinh.

Lần đầu tiên, Thụy nói với tôi về tình yêu được dẫn nhập bằng những lời văn lãng mạn ấy. Đối với loại con gái như tôi thì tình yêu là một thứ xa xỉ lẫn phiền phức. Tôi không hiểu cảm giác yêu một người sẽ thế nào, cũng không có nhu cầu tìm hiểu, vì công việc và học tập đã chiếm trọn thời gian, nguyên nhân khác là không ai chịu nổi bản chất thật của tôi. Lẽ bóng cả đời và chết trong cô độc. Ý tưởng đó xuất hiện trong đầu tôi khá nhiều lần. Cảm giác cũng không tồi tệ lắm. Tôi nghĩ mình có thể chấp nhận dễ dàng, thậm chí là nhẹ nhàng thanh thản. Sự sợ hãi của những người xung quanh hoàn toàn không ảnh hưởng đến tôi.

Thụy hỏi rằng phải chăng tôi sợ ràng buộc và trách nhiệm.

Có lẽ, nhưng quan trọng là tôi đã yêu bản thân mình quá nhiều để có thể yêu thương kẻ khác. Người yêu tôi sẽ rất khổ sở vì phải yêu luôn phần của tôi, mà cuộc đời đâu có ai bao dung như vậy. Hơn nữa, tôi tôn thờ sự công bằng dù chỉ là tương đối. Tôi lựa chọn biện pháp tối ưu nhất, không phí phạm thời gian và công sức của bất cứ ai, càng không muốn lợi dụng bọn con trai như

bao cô gái khác.

Thụy nói rằng sự chính trực của tôi thật quá tàn nhẫn, nhưng cô ấy rất thích sự tàn nhẫn đó.

Gần nửa năm lại lặng lẽ qua đi, tôi và Thụy vẫn không gặp mặt dù cách nhau chỉ một khúc sông. Tôi biết địa chỉ nhà Thụy nhưng chưa bao giờ tới, vì không được mời, vì có những thứ quá rõ ràng sẽ không còn đẹp nữa, cứ mơ hồ không thật biết đâu lại tốt hơn. Thụy từng nói như vậy. Nhưng tận sâu trong lòng, tôi vẫn mong được biết mặt Thụy, được nhìn thấy hình dáng của cô, có thể nghe được tiếng cười, có thể cảm nhận hơi ấm. Những ảo ảnh cho dù đẹp thế này cũng không thể thay thế một con người thật sự, huống chi người đó đã đặt một cột mốc quan trọng thay đổi cuộc đời ta.

Thụy nói rằng cô sẽ xuống quê tôi. Lần đầu tiên đọc tin nhắn đó, tôi nghĩ mình lầm. Tôi đang ở nhà ăn Tết, vừa bước sang mừng ba. Thụy bảo tôi cho cô địa chỉ và hướng dẫn cách đi, cô sẽ tự đến không cần tôi đón.

Suốt buổi sáng tôi đứng ngồi không yên. Thụy không phải kiểu tiểu thư kính cổng cao tường, nhưng đường xá xa xôi đất lạ quê người, dù cô từng du học cũng không có kinh nghiệm đến miền Tây. Chỗ tôi ở cũng chẳng phải đô thành hiện đại, nếu cô lạc mất biết đâu mà tìm. Nhưng cuối cùng Thụy cũng đến nơi, dù trễ hơn dự định gần hai tiếng do đi nhầm đò. Mọi thứ đều tốt đẹp, ngoại trừ một chuyện làm tôi choáng váng.

Thụy là con trai. Hoàng Hoa Vĩnh Thụy tôi biết gần ba năm là con trai. Một cái tên nữ tính dịu dàng như vậy, cách trò chuyện hòa nhã nhẹ nhàng như vậy xuất phát từ một người con trai.

Lúc ngồi đối diện cậu trong vườn mai lộng gió, tôi vẫn không tin vào mắt mình, vẫn nghĩ đây là một giấc mơ bệnh hoạn nào đó. Con người này thật quá khác biệt so với tưởng tượng của tôi. Nếu bắt tôi hình dung Thụy là con trai, chắc sẽ là kiểu thư sinh hay một sách. Còn người này, bụi bặm phong trần và có chút ngạo mạn trong ánh mắt lẫn nụ cười, kiểu lạnh nhạt hờ hững làm tôi khó chịu.

Sau phút bất ngờ, suy nghĩ của tôi dần chuyển sang hướng hoang mang khác. Bởi vì từ đầu nghĩ Thụy là con gái, tôi không ngần ngại nói rất nhiều điều,

những bí mật mà người thân còn không biết đến, kiểu chuyện không nên kể với một thằng bạn thân cho dù đặc biệt đến thế nào đi nữa. Nổi xấu hổ không ngừng dâng lên không sao áp chế, tôi câm lặng nghe Thụy giải thích.

“Tôi xin lỗi. Ngay từ đầu, tôi thật sự không muốn gạt Phương, nhưng lại cảm thấy thú vị khi đóng vai người khác nên muốn thử. Sau đó, mọi chuyện đã đi hơi xa” – Thụy nghiêm túc nói rồi khẽ cười, nhìn tôi như đang ngắm một bức tranh.

“Tôi không giận” - Tôi chỉ buồn. Tôi khâm phục vì cậu diễn quá đạt, gạt được kẻ khác gần ba năm, khiến tôi không một chút nghi ngờ. Nghĩ lại, tất cả bắt đầu cũng do tôi đã mặc nhiên khẳng định cái tên đó dành cho con gái, còn cậu thì không hề phủ nhận.

Không gian lại tĩnh lặng như trước, nghe rõ tiếng gió xào xạc thổi qua vườn mai. Mấy cánh hoa đã tàn nhưng vẫn vàng rực rỡ lá tả bay bay, rơi xuống bàn trà, đáp trên đĩa mứt. Nhà hàng xóm mở bài hát thật êm, giọng ca sĩ trầm ấm thiết tha, bản phối âm du dương tinh tế. Một ca khúc trữ tình thuộc dòng nhạc Trịnh mà tôi thích nhất vì mỗi lần nghe đều nghĩ đến Thụy.

Em đến bên đời hoa vàng một đóa
Một thoáng hương bay bên trời phố hạ
Nào có ai hay ta gặp tình cờ
Nhưng là cơn gió em còn cứ mãi bay đi...
Em đến nơi này bao điều chưa nói
Lặng lẽ chia xa sao lòng quá vội
Một cõi bao la ta về ngậm ngùi
Em cười đâu đó trong lòng phố xá đông vui

“Một vết thương thôi riêng cho một người” – Thụy xoay tách trà, thì thầm hát theo.

Cõi lòng tôi bất giác run lên, tự hỏi rằng đây có phải là kết thúc. Trước nay, Thụy không cho tôi gặp mặt, nhưng giờ lại chủ động đến tìm, lẽ nào Thụy đã chán làm bạn với một đứa con gái như tôi. Suy cho cùng điều này cũng dễ hiểu thôi. Thụy mà hai chúng tôi biết đến chỉ là một ảo ảnh, chỉ là một hình tượng được tạo ra trong thế giới phẳng của mạng toàn cầu. Thụy phải trở về với cuộc sống thật của mình, không thể tiếp tục phỉ phàm sự quan tâm cho kẻ ngu ngơ kỳ quái như tôi.

“Chúng ta không thể làm bạn như trước, phải không?” – Ngần ngại một lúc tôi cũng hỏi.

Cậu nhìn tôi, khẽ cười bất cần: “Chắc rồi. Đóng vai một người con gái gần ba năm, tôi cũng mệt mỏi mà”

Tôi im lặng, đưa mắt nhìn những cánh hoa mai héo úa rụng đầy trên đất tạo thành một thảm vàng nhạt quanh những gốc cây, trong bóng râm mờ tối nhìn chúng càng tàn tạ. Nghĩ theo cách nào đó thì đây là cuộc chơi đã tàn, vở diễn hạ màn mà tôi là thứ bị vứt lại, bị bỏ rơi. Còn duyên thì hợp hết duyên lại tan, vạn vật sinh diệt đều là vô thường, cường cầu níu kéo đều là vô nghĩa. Cuộc đời luôn biến đổi khôn lường, chỉ còn cách nhẹ nhàng chấp nhận. Thụy đã từng dạy tôi điều đó. Mọi chuyện đều có ngày kết thúc, cho dù Thụy là một cô gái cũng phải thành hôn, không thể bên cạnh tôi cả đời. Nhưng tôi thật sự luyện tiếc người bạn này và cả tình cảm chân thành suốt ba năm chúng tôi cùng vun đắp.

“Tôi biết rồi” – Tôi ngấn mặt nhìn Thụy, mỉm cười bình thản, chấp nhận sự thật hiện tại là cách tốt nhất để giữ kỷ niệm quá khứ còn đẹp mãi.

Thụy trầm ngâm nhìn tôi một lúc rồi phì cười. Cậu bước đến gần tôi, đưa tay nhặt mấy cánh hoa vương trên tóc tôi, nhẹ nhàng nói: “Phương biết gì? Biết rằng tôi sẽ không xuất hiện trước mặt Phương nữa sao?”

Tôi im lặng gật đầu.

Thụy ngồi xuống bên cạnh tôi, bắt tôi nhìn thẳng vào mắt cậu. Giọng nói của Thụy bình tĩnh và chậm rãi: “Phương làm người yêu của tôi đi. Nếu Phương không thể yêu tôi, tôi sẽ yêu luôn phần của Phương. Tôi tin mình có đủ bao dung cho sự chính trực tàn nhẫn đó”

Tôi cảm giác lòng bùng nổ tai. Chuyện đang rẽ sang hướng mà tôi không tiếp thu nổi. Nhưng khi nhìn nụ cười thản nhiên của Thụy, tôi chợt nhận ra điều gì đó.

“Từ khi nào? Ý tôi là từ khi nào Thụy có suy nghĩ này?” – Tôi ngập ngừng hỏi, lòng dạ nôn nao không yên, không phải kiểu then thừng cảm động của một cô gái được tỏ tình, mà là xấu hổ ngượng ngùng khi bị bắt quả tang làm những chuyện ngớ ngẩn.

“Từ khi tôi nhìn thấy Phương ở sân bay” – Thụy khẽ cười, tay lắc lắc cái điện

thoại. Màn hình nền là bức ảnh của tôi, tôi không ngờ gương mặt vô cảm của mình lại có thể xuất hiện biểu tình thất vọng và tủi thân như vậy.

Tôi không còn biết nói gì nữa.

Thụy lại chậm rãi lên tiếng: “Tôi không gặp Phương lúc đó cũng bởi vẻ mặt này. Vì tôi sẽ không ngăn được bản thân ôm lấy Phương giữa chốn đông người. Vậy thì rắc rối và phiền phức lắm, đúng không?”

Lần này thì đầu óc tôi đã trở thành một mớ hỗn độn, không xử lý nổi thông tin. Thụy vẫn bình tĩnh ngồi bên cạnh tôi, thông thả chờ câu trả lời. Tôi chẳng hiểu cậu đang tính toán gì. Người thông minh như Thụy sẽ không đánh cược nếu biết chắc mình thua. Nhưng yêu loại con gái như tôi hoàn toàn không có cơ may hạnh phúc, Thụy phải là người hiểu rõ hơn bất cứ ai, sao còn cố tình đắm đầu vào ngõ cụt, tự đào hố chôn mình. Hai mươi mấy năm sống trên đời, tôi thật sự thất bại trong việc lấy thước đo lòng người.

“Vì sao?” – Tôi ngẩn mặt nhìn Thụy, khẽ thở dài lâm bẫm

“Tôi đã trả lời rồi mà” – Thụy cười nhẹ tênh, cầm bàn tay tôi, đặt một cánh hoa mai vào đó. Bài viết về tình yêu ngày trước mang tên bản nhạc Trịnh tôi yêu thích nhất, nhưng nội dung không buồn thảm như vậy.

Vì sao anh yêu em? Nếu anh nêu được lý do, nguyên nhân ấy cũng vô thường như bao thứ khác, nếu chúng mất đi tức chẳng còn yêu, tình cảm ấy không thật. Nếu anh không nêu được lý do, tức chẳng biết vì sao tình yêu đến, cũng chẳng biết vì sao tình yêu đi, tình cảm ấy cũng không thật.

Cuộc đời vô thường không điều gì vĩnh hằng tồn tại. Em thay đổi, anh cũng sẽ đổi thay, và tình yêu cũng không là bất biến, nhưng cho dù tất cả biến đổi thế nào thì tình yêu ấy sẽ chẳng thể mất đi. Cho nên đừng hỏi vì sao anh yêu em, vì mọi nguyên nhân không thường hằng vĩnh cửu.

Sau đó, tôi không nhớ mình đã trả lời Thụy bằng cách nào, chỉ biết rằng cuộc đời chúng tôi đã gắn chặt vào nhau. Bao nhiêu mùa xuân êm đềm đến, bao nhiêu lần hoa mai vàng bừng nở, Thụy vẫn ở bên cạnh tôi, nắm chặt tay tôi, cùng nhau trải qua những tháng ngày bình yên an tĩnh, không âu lo phiền muộn hay phản bội giả dối. Tôi cũng không chắc mình yêu Thụy, chỉ biết

rằng tôi cần Thụy, như một loại thói quen cuốn lấy mọi giác quan, ăn sâu vào tận xương máu. Thụy bảo rằng chuyện đó cũng chẳng sao vì tình yêu là một loại nghiệp quả, mà nghiệp quả chính là thói quen.